

SZENTMÁRTONI JÁNOS

A földvári mólón

Lányom ajándék verssorára

Sétálunk a sötét Balaton partján, léptünk az avarban zörög.
A faszor végén partra vonszolt hajók sárkánytest-kőárnyai.
Fejünk fölött vadkacsákra irigy sirály lebeg, rikoltva elpörög.
Kenyérosztó kezünk pihenni tér, mihaszna kéz: nem tud ártani.
Egy hattyú, mozgó festmény, a szürkület faláról némán leválik,
szemünk sarkában fehérlik széttárt szárnyal, amíg a mólóhoz érünk.
Lassan sérthetetlenek leszünk, az éj majd hiába talál itt:
már csak kabátunk lobog – mi kísértetjárta szél fölött fénylünk,
hová csak lombzúgás, s az árbocrúderdő üveghangja hallik.
Így képzelegetem, mialatt mólócsúcsig vittek lassú lépteink.
Hullámmorajra épült életünk – a képzelet megbicsaklik,
mert nyugalom oltja ki a láz izzósorát, száraz vétkeink.
A lélek nem kapaszkodik tovább, nincs hová, hisz ő itt minden.
A test csak áll fáradt-boldogan ebben az őszben legbelül.
A tekintet már messze jár: túllát halálon, reményeinken,
s mint a sirály, elpörög, egy magányos csónak orrán megül.
Miként vágtam át idáig, miféle szél hozott, miféle érdem?
Hányszor jártam rossz uton, önhittség vakító világvárosában,
rögeszmék tömegsírjából hányszor kellett magamat kitépnem,
s hányszor hagytak cserben, kőcipőkön járók, vigyoruk sarában.
Ugyan miféle kések faragtak és miféle hajnalok,
miféle ég szippant föl megannyi csillagával, istenével,
hogy én: a félelem-nehéz, a sors-nehéz, most oly könnyű vagyok,
hogy a széttárt szárnyú hattyú is elbír parázsló csőrhegyével.
A látomás, mint a szesz, mely lángolt, rólunk lassan elpárolog.
A tömör, hullám-nyaldosta kövekhez képest a könnyűség marad.
Az utolsó büfé bizonytalan fénycsíkján egy részeg tántorog.
Felszerelt horgász középkori zörgéssel utunkon áthalad.
S én arra gondolok, míg damilján időnk látom átvillanni,
kik zuhanásom torkát metszik, hogy óvjam két szerelmes társam,

*mikor húz a mély, tör a súly, s pikkelyként rám rakódik a talmi...?
Azt hiszem, ők a csend a létem alján, amelyre oly soká vártam.
Friss az emlék. Hogy behegedjen, remélem, egy élet is kevés.
Hogy lányok karja emelt, hattyúcsőr, erőst a gyengék, nagyot parány.
Szárszói öcséd ölelt szelíden minket: életet a nem-levés.
Jó volt a melegében állni, együtt, a móló asztalán.
A szürkület gólyalábon érkezett, s mielőtt estté szétfolyt,
ha hiszed, ha nem, Lőrinc, tó peremén, az ég gaálímrekék volt.*

